

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Matouš 12:43-45 ⁴³“Když pak nečistý duch vyjde od člověka, prochází bezvodými místy, hledaje odpočínutí, ale nenalézá. ⁴⁴Tehdy si říká: "Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel." A když přijde, nalézá dům prázdný, zametený a vyzdobený. ⁴⁵Potom jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám; vejdou a bydlí tam. A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první...”

The garnished house represents the self-righteous soul. Satan is driven out by Christ. But he returned, in the hope of finding entrance. He finds the house empty, swept, and garnished. Only self-righteousness is abiding there. “Then goeth he, and taketh to him seven other spirits more wicked than himself; and they enter in, and dwell there: and the last state of that man is worse than the first.” Self-righteousness is a curse, a human embellishment, which Satan uses for his glory. Those who garnish the soul with self-praise and flattery prepare the way for the seven other spirits more wicked than the first. In their very reception of the truth these souls deceive themselves. They are building upon a foundation of self-righteousness. 5BC 1093.8-9

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1093.8-9 Vyzdobený dům představuje samospravedlivé nitro. Satan je vyhnán Kristem. Vrátil se však v naději, že znovu získá přístup. Nachází dům prázdný, zametený a vyzdobený. Přebývá v něm pouze samospravedlnost. **Matouš 12:45** „Potom jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám; vejdou a bydlí tam. A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první.“ Samospravedlnost je prokletí, lidská ozdoba, kterou satan využívá ke své slávě. Ti, kdo zdobí duši sebechválou a lichocením, připravují cestu dalším sedmi duchům, kteří jsou zkaženější než ti první. Už samotným přijetím pravdy tyto duše klamou samy sebe. Staví na základech samospravedlnosti.

The man in this parable refused to do the work of Satan; but the trouble with him was that after the heart was swept and garnished, he failed to invite the presence of the heavenly guests. It is not enough to make the heart empty; we must have the vacuum filled with the love of God. The soul must be furnished with the graces of the Spirit of God. We may leave off many bad habits, and yet not be truly sanctified, because we do not have a connection with God. We must unite with Christ. RH January 24, 1893, par. 14

RH – časopis Review and Herald, 24. ledna 1893, odst. 14 Muž v tomto podobenství odmítl konat Satanovo dílo, ale jeho problém spočíval v tom, že po zametení a vyzdobení srdce nepozval nebeské hosty. Nestačí, aby srdce bylo prázdné; musíme toto vakuum zaplnit Boží láskou. Nitro je třeba vybavit milostmi Ducha Božího. Můžeme zanechat mnoha špatných návyků, a přesto nebýt skutečně posvěceni, protože nemáme spojení s Bohem. Musíme se sjednotit s Kristem.

When the soul surrenders itself to Christ, a new power takes possession of the new heart. A change is wrought which man can never accomplish for himself. It is a supernatural work, bringing a supernatural element into human nature. The soul that is yielded to Christ becomes His own fortress, which He holds in a revolted world, and He intends that no authority shall be known in it but His own. A soul thus kept in possession by the heavenly agencies is impregnable to the assaults of Satan. But unless we do yield ourselves to the control of Christ, we shall be dominated by the wicked one. We must

inevitably be under the control of the one or the other of the two great powers that are contending for the supremacy of the world. It is not necessary for us deliberately to choose the service of the kingdom of darkness in order to come under its dominion. We have only to neglect to ally ourselves with the kingdom of light. If we do not co-operate with the heavenly agencies, Satan will take possession of the heart, and will make it his abiding place. The only defense against evil is the indwelling of Christ in the heart through faith in His righteousness. Unless we become vitally connected with God, we can never resist the unhallowed effects of self-love, self-indulgence, and temptation to sin. We may leave off many bad habits, for the time we may part company with Satan; but without a vital connection with God, through the surrender of ourselves to Him moment by moment, we shall be overcome. Without a personal acquaintance with Christ, and a continual communion, we are at the mercy of the enemy, and shall do his bidding in the end. "The last state of that man is worse than the first. Even so," said Jesus, "shall it be also unto this wicked generation." DA 324.1-2

DA – Touha věků 324.1-2 Když se člověk odevzdá Kristu, ovládne jeho nové srdce nová moc. Dochází ke změně, kterou člověk sám o sobě nikdy nedokáže uskutečnit. Je to nadpřirozené dílo, které do lidské přirozenosti vnáší nadpřirozený prvek. Nitro podřízené Kristu se ve vzpurném světě stává Jeho pevností. Kristus chce být jeho jedinou svrchovanou autoritou. Takto nebeským působením chráněné nitro je Satanovými útoky nepřemožitelné. Pokud se však neodevdáme pod Kristovu nadvládu, ovládne nás ten zlý. Každý z nás nevyhnutelně musí být pod nadvládou jedné nebo druhé mocnosti, které v tomto světě bojují o svrchovanost. Pod nadvládu království temnosti se dostaneme snadno, ani nemusíme mít v úmyslu jí sloužit. Stačí, abychom zanedbávali spojení s královstvím světla. Nebudeme-li spolupracovat s nebeskými silami, zmocní se našeho srdce satan a zabydlí se v něm. Jedinou obranou proti zlu je přijmout Krista do svého srdce skrze víru v Jeho spravedlnost. Pokud nebudeme mít živé spojení s Bohem, nikdy se nemůžeme ubránit nesvatým účinkům sebelásky, nestřídmosti a pokušení hřešit. Můžeme se zbavit mnoha zlovyků, na nějakou dobu se můžeme od Satana odtrhnout, ale bez živého spojení s Bohem a bez naprostého odevzdání se Kristu v každém okamžiku [n.: okamžik za okamžikem] budeme přemoženi. Bez osobního důvěrného seznámení se se Spasitelem a bez neustálého společenství s Ním se vydáváme na milost a nemilost nepříteli a nakonec se podvolíme jeho pokynům. **Matouš 12:45** „A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první. Tak bude i s tímto zlým pokolením,“ řekl Ježíš. (srv. TV 205.2-3)

The work of sanctification begins in the heart, and we must come into such a relation with God, that Jesus can put his divine mold upon us. We must be emptied of self in order to give room to Jesus, but how many have their hearts so filled with idols that they have no room for the Redeemer of the world. The world holds the hearts of men in captivity. They center their thoughts and affections upon their business, their position, their family. They hold to their opinions and ways, and cherish them as idols in the soul; but we cannot afford to yield ourselves to the service of self, holding to our own ways and ideas, and excluding the truth of God. We must be emptied of self. But this is not all that is required; for when we have renounced our idols, the vacuum must be supplied. If the heart is left desolate, and the vacuum not supplied, it will be in the condition of him whose house was "empty, swept, and garnished," but without a guest to occupy it. The evil spirit took unto himself seven other spirits more wicked than himself, and they entered in and dwelt there; and the last state of that man was worse than the first. RH February 23, 1892, par. 4

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 4 Dílo posvěcení začíná v srdci a my musíme navázat s Bohem takový vztah, aby nám Ježíš mohl vtisknout svou božskou podobu. Je nutné zmařit své já [n.: vyprázdnit se; pozn. překl.: zde je EGW použit slovník **Filipským 2:7**], abychom mohli dát prostor Ježíši, ale kolik lidí má srdce naplněné svými bůžky natolik, že pro Vykupitele světa nemají

místo. Svět drží lidská srdce v zajetí. Své myšlenky a sympatie soustřeďují na svůj obchod, své postavení, svou rodinu. Drží se svých názorů a způsobů a pěstují je v nitru jako bůžky; my si však nemůžeme dovolit odevzdat se službě sobě samým, držet se svých způsobů a myšlenek a vytěsňovat Boží pravdu. Musíme se zbavit svého já. To však není vše, co je zapotřebí; když se zřekneme svých bůžků, je třeba zaplnit prázdné místo. Pokud srdce zůstane opuštěné a prázdnota nebude zaplněna, bude ve stavu toho, jehož dům byl „prázdný, zametený a vyzdobený“, ale bez hosta, který by ho obýval. Zlý duch si k sobě přibral sedm jiných duchů, kteří byli ještě zkaženější než on, vešli dovnitř a usadili se tam; a konečný stav toho člověka byl horší než ten původní.

As you empty the heart of self, you must accept the righteousness of Christ. Lay hold of it by faith; for you must have the mind and spirit of Christ, that you may work the works of Christ. If you open the door of the heart, Jesus will supply the vacuum by the gift of his Spirit, and then you can be a living preacher in your home, in the church, and in the world. You can diffuse light, because the bright beams of the sun of righteousness are shining upon you. Your humble life, your holy conversation, your uprightness and integrity, will tell to all around that you are a child of God, an heir of heaven, that you are not making the world your dwelling-place, but that you are a pilgrim and a stranger here, looking for a better country, even a heavenly, living with an eye single to the glory of God. RH February 23, 1892, par. 5

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 5 Když zbavujete srdce [n.: vyprazdňujete ... od] svého já, musíte přijmout Kristovu spravedlnost. Uchopte se jí vírou, neboť musíte mít mysl a ducha Kristova, abyste mohli konat Kristovy skutky. Otevřete-li dveře srdce, Ježíš zaplní prázdnotu darem svého Ducha, a vy potom můžete být živým kazatelem ve svém domově, ve sboru i ve světě. Můžete šířit světlo, protože na vás září jasné paprsky slunce spravedlnosti. Váš pokorný život, vaše svaté projevy a postoje, vaše poctivost a bezúhonnost řeknou všem kolem, že jste Božím dítětem, dědicem nebes, že si ze světa neděláte svůj trvalý příbytek, ale že jste zde poutníkem a cizincem, který hledá lepší zemi, ba dokonce nebeskou, a že žijete s pohledem upřeným pouze na Boží slávu.

Then let not a semblance of pride or self-importance be cherished, for it will crowd Jesus out of the heart, and the vacuum will be filled with the attributes of Satan. RH May 1, 1913, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 1. května 1913, odst. 7 Nepěstujte si tedy ani špetku pýchy nebo sebedůležitosti, protože to vytěsní Ježíše ze srdce a prázdné místo zaplní vlastnosti Božího nepřítele.

There were many in Christ's day, as there are today, over whom the control of Satan for the time seemed broken; through the grace of God they were set free from the evil spirits that had held dominion over the soul. They rejoiced in the love of God; but, like the stony-ground hearers of the parable, they did not abide in His love. They did not surrender themselves to God daily, that Christ might dwell in the heart; and when the evil spirit returned, with "seven other spirits more wicked than himself," they were wholly dominated by the power of evil. DA 323.3

DA – Touha věků 323.3 V Kristově době bylo mnoho lidí, nad kterými Satan na čas zdánlivě ztratil svoji moc. Z Boží milosti byli vysvobozeni od zlých duchů, kteří ovládali jejich nitro. Radovali se z Boží lásky, ale nezůstali v ní stejně jako ti, o kterých vypráví podobenství o zrně zasetém do kamenité půdy. Neodevzdávali a nepodřizovali se Bohu každý den, a proto v jejich srdci Kristus nemohl přebývat. Když se potom zlý duch vrátil a přivedl s sebou **Matouš 12:45** „sedm jiných duchů, horších, než je sám“, moc zla je zcela ovládla. Stejně je tomu i dnes. (srv. TV 205.1)

Matouš 12:45b (B21) ... nakonec tomu člověku bude hůře než na začátku. Tak tomu bude i s tímto zlým pokolením.